

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 859/2022
01.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Татјане Франовић Михаиловић, због кривичног дела превара у продуженом трајању из члана 208. став 4. у вези члана 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене Татјане Франовић Михаиловић, адвоката Александра Марковића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 2181/14 од 20.04.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 996/21 од 10.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 01.09.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Татјане Франовић Михаиловић, адвоката Александра Марковића, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 2181/14 од 20.04.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 996/21 од 10.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 2181/14 од 20.04.2021. године окривљена Татјана Франовић Михаиловић оглашена је кривом због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика па је осуђена на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју јој се урачунава време проведено у задржавању од 12.11.2008. године до 14.11.2008. године.

Истом пресудом окривљена је обавезана да плати трошкове кривичног поступка о чијој ће висини бити донето посебно решење, као и да оштећенима на име имовинскоправног захтева исплати износе који су ближе наведени у еврима у изреци пресуде, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде у динарској противредности по средњем курсу НБС на дан исплате, док су у преосталом делу имовинскоправних захтева оштећени, који су наведени у изреци, упућени да исте остваре у парници.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 996/21 од 10.05.2022. године одбијене су као неосноване жалба окривљене Татјане Франовић Михаиловић,

изјављена преко адвоката Марка Његомира и Наталије Бобот и жалба браниоца окривљене, адвоката Александра Марковића и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене Татјане Франовић Михаиловић, адвокат Александар Марковић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Татјане Франовић Михаиловић, је неоснован.

Наводима поднетог захтева браниоца окривљене истиче се да су нижестепене пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, јер је суд повредио објективни идентитет оптужбе и пресуде, на тај начин што је у изреци пресуде делатност окривљене повећана за дужи период, с обзиром да је оптужним актом наведено да је период извршења кривичног дела од 05.02.2004. године до 11.04.2008. године, док је изреком првостепене пресуде наведено да се ради о противправним радњама извршеним у периоду од 05.02.2009. године до 13.02.2009. године.

Исте наводе, садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљене Татјане Франовић Михаиловић истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 3. у петом и шестом ставу и на страни 4. у првом ставу, изнео јасне и довољне разлоге, за свој закључак да првостепеном пресудом није прекорачена оптужба, имајући у виду да је тачком 15. оптужнице обухваћена и делатност окривљене предузета 13.02.2009. године, које у свему као правилне прихвата Врховни касациони суд и на исте упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Како је чињенични опис у изреци правноснажне пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја кривичног дела превара у продуженом трајању из члана 208. став 4. у вези члана 1. у вези члана 61. Кривичног законика, за које је окривљена оглашена кривом, то су у конкретном случају неосновани наводи захтева браниоца окривљене којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

У поднетом захтеву, бранилац као разлог подношења истог, наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца. Међутим, истакнуту повреду закона бранилац образлаже оспоравањем оцене исказа оштећеног АА и изношењем сопственог закључка да се правноснажна пресуда заснива на његовом лажном сведочењу, што представља повреду члана 440. у вези члана 16. ЗКП.

На повреду ових одредаба, бранилац указује и осталим наводима захтева, којима оспорава правилност оцене изведених доказа од стране суда и износи сопствену анализу и оцену истих, као и сопствено виђење чињеница које произилазе из тих доказа, супротно чињеничним утврђењима и закључцима суда, оспоравајући на тај начин чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом.

Поред овога, као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која такође представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, али исту образлаже полемисањем са утврђеним олакшавајућим и отежавајућим околностима на страни окривљене, чиме указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Надаље, наводи захтева браниоца окривљене односе се и на одлуку о досуђеном имовинскоправном захтеву, што би представљало законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости - повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП. Међутим, како изнетим наводима бранилац не указује на повреду неког права приликом примене одредаба о имовинскоправном захтеву, већ полемисе са околностима које је суд морао имати у виду приликом доношења одлуке то по оцени Врховног касационог суда, представља чињенично, а не правно питање, дакле повреду члана 440. ЗКП.

Како повреде чланова 16., 440. и 441. став 1. ЗКП, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се Врховни касациони суд у разматрање и оцену изнетих навода захтева, који по својој садржини представљају повреде наведених чланова, није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић